

DOKUMENTY

NOVÝ KODEX O SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

Hromadné rozhřešení bylo po koncilu zkušebně praktikováno zvláště v misiích. Dosavadní zásady přešly do následujících kánonů.

Kán. 960 – Individuální a úplná zpověď a absoluce je jediný řádný způsob, jímž se věřící vědomý si těžkého hříchu smiřuje s Bohem a s církví; pouze fyzická nebo morální nemožnost od takové zpovědi omlouvá a v tom případě je možné dosáhnout smíření i jinými způsoby.

Kán. 961 — §1. Absoluce generálním způsobem více kajících současně, bez předchozí individuální zpovědi, se nemůže udělit, ledaže:

1. hrozí nebezpečí smrti a nedostává se času, aby zpovědník nebo zpovědníci vyslechl zpovědi jednotlivých kajících;

2. existuje vážná potřeba, když například není v poměru k počtu kajících dost zpovědníků, aby mohli v přiměřeném čase řádně vyslechnout zpovědi jednotlivců, takže by kající byli bez vlastní viny nuceni dlouho zůstat bez svátostné milosti nebo bez svatého přijímání; nepokládá se však za dostatečnou potřebu, když zpovědníci nemohou být k dispozici pouze v důsledku velkého shromáždění kajících, jaké se může vyskytnout při nějaké velké slavnosti nebo pouti.

§2. Posoudit, zdali jsou dány podmínky vyžadované normou §1, č.2, náleží diecéznímu biskupovi, který může určit případy takové potřeby s ohledem na kritéria dohodnutá s ostatními členy biskupské konference.

Kán. 962 – §1. Aby věřící měl platně užitek ze svátostné absoluce udělené spolu s více jinými, vyžaduje se, nejen aby byl dobře disponován, ale aby si současně předsevzal, že v náležitém čase vyzná jednotlivě hříchy, které tak nemůže vyznat nyní.

§2. Věřící mají být i při udělování generální absoluce podle možnosti poučeni o požadavcích §1 a generální absoluci, i v případě nebezpečí smrti, zbývá-li čas, má předcházet vybídnutí, aby se každý snažil vzbudit úkon lítosti.

Kán. 963 – Nezávisle na povinnosti obsažené v kán. 989 má ten, komu byly generální absoluci odpuštěny těžké hříchy, při nejbližší příležitosti přistoupit před přijetím další generální absoluce, k individuální zpovědi, pokud není omluven spravedlivým důvodem.

Kán. 989 – Každý věřící je po dosažení věku rozeznávání povinen aspoň jednou za rok věrně vyznat své těžké hříchy.

Svátostné společenství s odloučenými bratry bylo upraveno Ekumenickým direktářem 1967. Nový CIC kodifikoval jeho hlavní zásady:

Kán. 844 §2. Kdykoli to vyžaduje potřeba nebo radí opravdový duchovní užitek a pokud je vyloučeno nebezpečí omylu nebo indiferentismu, je dovoleno věřícím, jimž je fyzicky nebo morálně nemožné jít za katolickým udělovatelem, přijmout svátosti

pokání, eucharistie a pomazání nemocných od nekatolických udělovatelů, v jejichž církvi tyto svátosti existují.

§3. Katoličtí udělovatelé přísluhují dovoleně svátostmi pokání, eucharistie a pomazání nemocných členům východních církví, které nemají plné společenství s katolickou církví, jestliže o to sami žádají a jsou řádně disponováni; to platí také o členech jiných církví, které jsou na tom podle úsudku Svatého stolce stejně, pokud jde o svátosti, jako řečené východní církve.

§4. Je-li nebezpečí smrti nebo podle úsudku diecézního biskupa či konference biskupů naléhá jiná vážná potřeba, katoličtí udělovatelé přísluhují dovoleně týmiž svátostmi také jiným křesťanům nemajícím plné společenství s katolickou církví, kteří nemají přístup k udělovateli svého společenství a sami o to žádají, pokud projevují katolickou víru ohledně těch svátostí a jsou řádně disponováni.